

гнѣ накабаленныя пѣтъ и прѣзъ другъ единъ стигнѣ на крайморіето.

Слѣдъ чести отпочиванія и съ неимовѣрно твърдодушіе стигнѣхъ най послѣ на брѣга, дѣто намѣрихъ нѣкои челоувѣцы по-доблественны отъ другитѣ, които бѣха рѣшили за по-добрѣ да са изложатъ отъ каквато и да е опасностъ неже да останѣтъ вече на тѣзи сцена на ужасъ и разореніе. Исплуваха всрѣдъ тъмнината, но когато са отдалечаваха отъ земята и гледаха другитѣ ребра на Везувіа, рѣкы отъ лава издаваха вече червеното си сіяніе врѣзъ вълнитѣ.

Іона оборена отъ уморяваніе и припаднала заспа на Главка на гърдитѣ, а Недія лежеше и тя до тѣхъ. Но пакъ облацитѣ отъ праха и отъ пепеля, носени еще по въздуха, падаха по морето и трупаха са като снѣгъ по покрыва на кораба. Този пепель тласканъ отъ вѣтроветѣ, стигаше до най далечны земи и занесе чакъ на Африканцитѣ зачудваніе и смѣиваніе. Тѣзи облаци ги видѣха даже и жителитѣ на старый Египетъ и на Сирія.

ГЛАВА 10

Утрешній день. Честъта на Недія.

Тиха и дѣпотна изгрѣя Зората и позлатяваше морскитѣ вълны, вѣтрѣтъ бѣше вече сякналъ, и не ся виждаха вече пѣнияше са обалтелнитѣ онѣзи дълбини. Ружанъ цвѣтъ добываше мъглата къмъ Истокъ и възвѣствяваше че зората усмихната наближаваше, че деньтъ бѣше вече готовъ да завземе и пакъ властѣта си надъ земята, но все пакъ мѣтны и грозны са виждаха издаlechъ уломкитѣ на истребителный облакъ, и червенитѣ неговы украиницы, които обаче бѣха изгубили първата си сілтелностъ, и възвѣстваха че огньтъ еще клокочеше въ нажежената планина. И нѣмаше вече бѣлитѣ зидове и стѣны и раскошнитѣ стълбове, украшеніето на привлекателното краебрѣжіе. Желны и мѣлчаливи бѣха брѣговетѣ дѣто въ едно дълго разстояніе отъ врѣме лѣщиха Помбея и Херколанъ. Милитѣ дѣщери на Амфитрита бѣха са откаснили отъ обятіята на майкѣ си, а тази майка хубавеличкѣ, за много еще врѣме едноманъ ще дѣ протяга синитѣ си мышци, но напраздно рыдающи около безднитѣ на минѣлото, всуе ще да търси скопоснитѣ си дѣщери.

Никакъвъ радостенъ възгласъ нѣмаше да поздрави Зората отъ покрыва на кораба, мореходцитѣ, утрудени вече и уморени, въ бавното ѣ пришествіе не можаха да са отпуснитѣ на стремленіето на радостѣта и на радованіята си; но пакъ едно шепнатіе, безшумно а